

Hibernăm

Trăim din amintiri, hibernăm în vizuina
Unei frumoase întâmplări, care se-ndepartează.
Între vinovăție și - așteptare.
Cam acesta e cadrul. Nu se poate schimba nimic.
Așteptăm cu mână streasină la inimă.
Și ce rar se vede ceva în zare.
Dar trebuie să ne păstrăm calmul.
"Nu se lipește mănecarea de mine" - zici
Uite-asa nimic n-are gust, când suntem despartiti.

Sinul tău mă doare.
Cum taie laptele foamea, brusc,
Așa trezești în mine speranța.